

215.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 18 lutego 1924 r.

o utworzeniu gminy miejskiej Aleksandrowa w pow. Łódzkim.

Na zasadzie art. 1 i 2 ustawy z dnia 20 lutego 1920 r. w przedmiocie zaliczania osad wiejskich w poczet miast oraz zmiany granic miast na obszarze b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. № 19 poz. 92) zarządza się co następuje:

§ 1. Z osady Aleksandrów tworzy się gminę miejską z siedzibą własnego zarządu miejskiego w Aleksandrowie. Równocześnie wyłącza się wymienioną miejscowość z wiejskiej gminy Bruzyca.

§ 2. Na utworzoną gminę miejską Aleksandrów rozciąga się moc obowiązująca dekrety z dnia 4 lutego 1919 r. o samorządzie miejskim (Dz. U. R. P. № 13 poz. 140) uzupełniając jednocześnie wykaz miast, dołączony do tego dekretu jak następuje:
„171 Aleksandrów”.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia poleca się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*Minister Spraw Wewnętrznych: *Sołtan*

216.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 25 lutego 1924 r.

o zmianach kwot pieniężnych w ustawach o sądach przemysłowych i kupieckich obowiązujących w województwach: poznańskim i pomorskim.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 30 maja 1922 r. w przedmiocie zmian niemieckich ustaw w sądach przemysłowych i kupieckich (Dz. U. R. P. № 46 poz. 386) oraz art. 5, 6 i 7 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe zarządza się co następuje:

§ 1. W ustawie o sądach przemysłowych w układzie nadanym jej obwieszczeniem z dnia 29 września 1901 r. (Dz. U. R. P. str. 353) w brzmieniu ustawy z dnia 30 maja 1922 r. w przedmiocie zmian niemieckich ustaw o sądach przemysłowych i kupieckich (Dz. U. R. P. № 46 poz. 386) i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 5 poz. 41) wprowadza się następujące zmiany:

a) w ustępie 2 § 3 słowa: „dziewięćset sześćdziesiąt milionów marek” zastępuje się słowami: „trzy tysiące złotych”,

b) w ustępie 1 § 23 słowa: „do dziesięciu milionów marek” zastępuje się słowami: „do trzystu złotych”,

c) w ustępie 1 § 42 słowa: „do trzech milionów marek” zastępuje się słowami: „do stu złotych”,

d) w ustępie 1 § 55 słowa: „czterdzieści milionów marek” zastępuje się słowami: „sto złotych”,

e) w ustępie 2 § 57 słowa: „sto dwadzieścia milionów marek” zastępuje się słowami: „trzyset złotych”,

f) w ustępie 1 § 66 słowa: „do trzech milionów marek” zastępuje się słowami: „do stu złotych”.

§ 2. W ustawie o sądach kupieckich z dnia 6 lipca 1904 r. (Dz. U. R. P. str. 266) w brzmieniu nadanym jej ustawą z dnia 30 maja 1922 r. w przedmiocie zmian niemieckich ustaw o sądach przemysłowych i kupieckich (Dz. U. R. P. № 46 poz. 386) i rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 5 poz. 41) wprowadza się następujące zmiany:

a) w § 4 i w ustępie 3 § 15 słowa: „tysiąc osiemset milionów marek” zastępuje się słowami: „sześć tysięcy złotych”,

b) w ustępie 1 § 16 słowa: „sto milionów marek” zastępuje się słowami: „trzysta złotych”.

§ 3. Jeżeli wartość przedmiotu, która ma znaczenie dla stosowania postanowień niniejszego rozporządzenia, oznaczona jest w markach polskich, wartość ta będzie przerachowana na złote według kursu franka złotego obowiązującego w danym okresie.

W okresie od dnia 1 do 15 każdego miesiąca miarodajnym jest kurs franka złotego z dnia 28 poprzedniego miesiąca, w okresie od dn. 16 do końca miesiąca kurs z dnia 13 tegoż miesiąca, ogłaszany przez Ministra Skarbu na zasadzie art. 3 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 127 poz. 1044).

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 16 marca 1924 r.

§ 5. Wykonanie tego rozporządzenia powierza się Ministrom: Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych.

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*Minister Sprawiedliwości: *Wł. Wyganowski*Minister Spraw Wewnętrznych: *Sołtan*

217.

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych oraz Ministra Skarbu

z dnia 13 lutego 1924 r.

w przedmiocie opłat za czynności urzędowe, dokonywane na zasadzie ustawy elektrycznej.

Na mocy art. 18 i 22 ustawy elektrycznej z dnia 21 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 34, poz. 277) oraz art. 7 i 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zasto-

sowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. № 127, poz. 1044) zarządza się co następuje:

§ 1. Za czynności urzędowe, dokonywane na zasadzie ustawy elektrycznej z dnia 21 marca 1922 r., będą pobierane na rzecz Skarbu Państwa, niezależnie od opłat i należności, opierających się na innych przepisach, następujące opłaty: a) ryczałtowe z tytułu udzielenia uprawnienia względnie pozwolenia (§§ 2—4, b) tytułem zwrotu rzeczywistych wydatków, związanych z odnośnymi czynnościami urzędowymi (§ 5).

§ 2. Przy nadawaniu uprawnienia (art. 5 ustawy elektrycznej) będzie pobierana opłata ryczałtowa w wysokości, zależnej od obliczonego w złotej walucie kosztu zakładu elektrycznego a mianowicie:

przy koszcie do 25.000 złotych opłata wyniesie: 300 złotych,

przy koszcie ponad 25.000 złotych do 250.000 zł. opłata wyniesie: 950 złotych,

przy koszcie ponad 250.000 złotych do 1.000.000 zł. opłata wyniesie: 1250 złotych,

przy koszcie ponad 1.000.000 złotych do 1.750.000 złotych opłata wyniesie: 1700 złotych,

przy koszcie ponad 1.750.000 złotych do 2.500.000 złotych opłata wyniesie: 2200 złotych,

przy koszcie ponad 2.500.000 zł. do 4.000.000 zł. opłata wyniesie: 3000 złotych,

przy koszcie ponad 4.000.000 zł. do 6.000.000 zł. opłata wyniesie: 3750 złotych,

za każde dalsze 2.000.000 złotych dodatkowo opłata wyniesie: 250 złotych.

O zaliczeniu zakładu elektrycznego do odpowiedniej kategorii w stopniowaniu powyższem decyduje Minister Robót Publicznych, po rozpatrzeniu danych co do kosztu zakładu, dostarczonych przez ubiegającego się o uprawnienie. Za podstawę do obliczenia kosztu zakładu elektrycznego bierze się rozmiary, jakie—ze względu na przewidywaną moc zakładu przy pełnej jego rozbudowie w myśl warunków uprawnienia—winien posiadać zakład elektryczny w najbliższem stadium swej działalności.

§ 3. Przy udzieleniu zezwolenia na przeniesienie uprawnienia na inną osobę (art. 2 i 5 ustawy elektrycznej), jak również pozwolenia na budowę zakładu elektrycznego (art. 16 rzeczonej ustawy), będzie pobierana opłata ryczałtowa w wysokości $\frac{1}{3}$ kwoty, obliczonej przy odpowiedniem zastosowaniu przepisów § 2.

§ 4. Przy udzieleniu zezwolenia na korzystanie z dróg publicznych (art. 8 cz. 2 ustawy elektrycznej), zarządzanych przez władze rządowe, będzie pobierana opłata ryczałtowa w wysokości, oznaczonej według tabeli z § 2 na podstawie przewidywanego kosztu urządzenia, mającego zajmować drogę. Koszt ten określa po rozpatrzeniu danych, dostarczonych przez ubiegającego się o pozwolenie, władza, udzielająca pozwolenia.

§ 5. Wszelkie wydatki rzeczywiste, związane z czynnościami, dokonywanymi na zasadzie ustawy

elektrycznej, w szczególności zaś wydatki, związane z przeprowadzeniem dochodzeń przy udzielaniu uprawnień i pozwoleń drogowych, jako to: wydatki na ogłoszenia w pismach, na diety i podróże urzędników, na wynagrodzenie rzeczoznawców i t. p. opłacają interesowani przedsiębiorcy bez względu, czy otrzymali żądane uprawnienie lub pozwolenie.

§ 6. Tytułem zaliczek na poczet opłat, przewidzianych w § 5 wpłaca się: a) przy składaniu podania: o uprawnienie—300 złotych, a przy składaniu podania o zezwolenie na przeniesienie uprawnienia na inną osobę—100 złotych; b) przed rozpoczęciem dochodzenia na miejscu—sumę, którą oznaczy władza, prowadząca dochodzenie.

Zaliczki, wymienione pod lit. a) wpłaca się do kas skarbowych na rachunek budżetu dochodowego Ministerstwa Robót Publicznych, wymienione zaś pod lit. b) do depozytu władzy przeprowadzającej dochodzenie.

Władza, załatwiająca podanie względnie prowadząca dochodzenie, może w poszczególnych przypadkach żądać wpłacenia tytułem zaliczek większych kwot, niż wyżej przewidziane, a nadto w razie, gdyby zaliczki wpłacone okazały się niewystarczające, — żądać ich uzupełnienia.

§ 7. Opłaty w złotych, przewidziane w §§ 2 i 6 płatne będą w markach polskich według codziennego kursu franka złoteo, ogłaszanego przez Ministra Skarbu w Monitorze Polskim w związku z art. 3 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. № 127, poz. 1044).

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych: *Rybczyński*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

218.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 15 lutego 1924 r.

o ustaleniu ceny na tytoń „Presówka”.

Na mocy art. 17 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. № 47 poz. 409) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanawia się cenę nowego gatunku tytoniu wyrabianego przez fabryki państwowe, o nazwie „Presówka” na 5 fr. zł. za 1 kilogram.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*